

ויש אופן שבו הכל מודים שהיא רועה, ודמיה לנדבה. ויש אופן שנחלקו בו חכמים מה דין.

א. הפריש ראשונה ואבדה, והפריש שניה והקריבה, ואחר כך נמצאת ראשונה.

באופן הזה, **הכל מודים**, שמאחר שנמצאת החטאת הראשונה אחרי שכבר הקריב את השניה ונתכפר בה, **הראשונה היא חטאת שנתכפרו בעליה באחרת, ודינה למיתה.**

ב. הפריש ראשונה ואבדה, והפריש שניה, ונמצאת ראשונה, והרי שתיהן עומדות, והקריב שניה.

גם באופן הזה, **הכל מודים**, שמאחר שהקריב את החטאת השניה, החטאת הראשונה שהופרשה מתחילה לצורך הקרבתה, נעשית חטאת שנתכפרו בעליה באחרת, ודינה למיתה.

ג. הפריש ראשונה ואבדה, והפריש שניה, ונמצאת ראשונה, והרי שתיהן עומדות, והקריב ראשונה.

באופן הזה נחלקו חכמים מה דינה של השניה שנתכפרו בעליה באחרת.

לדעת רבי – גם באופן הזה, מאחר שבשעת הפרשת שניה, הופרשה לצורך הקרבתה, עתה שקרבה ראשונה, נעשית שניה חטאת שנתכפרו בעליה באחרת, ודינה למיתה.

ולדעת חכמים – באופן הזה, מאחר שבשעת הפרשת שניה הופרשה להיות תשלומי ראשונה שאבדה, עתה שנמצאת ראשונה, וקרבה ראשונה, שוב אין צורך בשניה, ולכן אינה נידונית כחטאת שנתכפרו בעליה באחרת, ואינה מתה, אלא רועה עד שיהיה בה מום ודמיה לנדבה.

ד. הפריש שתיהן יחד, שאם תאבד האחת, עדיין תהא לו האחרת, והרי שתיהן עומדות, והקריב אחת.

באופן הזה, **הכל מודים**, מאחר שבשעת הפרשת שתיהן לא הופרשו להיות שתיהן קריבות לחטאת, אלא אחת קריבה ואחת לאחריות, [שאם תאבד אחת תהא חברתה קריבה], עתה שלא אבדה אחת מהן, מאחר שקרבה האחת, אין השניה נחשבת חטאת שנתכפרו בעליה באחרת, ואינה מתה, אלא רועה עד שיהיה בה מום ודמיה לנדבה.

שניה רועה ולא מתה משום שהיא חטאת ציבור

כבר נתבאר, שנחלקו רב ורבי יוחנן בביאור הדין הנזכר במשנתנו, כשמת אחד משני